

Matevž pa ni vedel sedaj nič drugega reči, nego: »Kaj takega pa še ne vém, odkar sem starašina.«

Tujec, ki hodi dandanes skozi Strmico, nahaja ondi gostoljubne ljudi,

a skrbno naj se varuje, da ne imenuje imena Garibaldijevega. Celó starašina sam menda od tistega časa nič več ne sliši rad tega imena.

(O p a z k a. Na str. 14/b čitaj m. Miheu: *sinku.*)

Prestol.

Med snegom vrh skalovja
Postavljen je prestol;
Tam večni mraz veluje,
Otrplo zroč nizdol.

Na vse strani oklepa
Kraljestvo snéžen pas,
Življenje čez ne sega,
Zatrt je sleharn glas.

Ob stolu velikani
Stojé, vkovani v srén,
Kot bi sanjali s kraljem
Neznani, stoleten sèn . . .

In ko tako brez glasa
Obkrožajo prestol,
Smrt sama s tiho grozo
Od njih beži nizdol . . .

A. Funtek.

Goram.

Ločil sem od vas se, góre,
Ki ste meni bile raj;
Šel od vas med svet šumeči,
Mnogoteri videl kraj.

Pač drugače je po svetu,
Kot sanjalo je srcé —
Góre moje, sinje góre,
K vam sedaj hité željé!

Gorski svet me k sebi vabi,
A nazaj ne smem v ta svet:
Vém, da bi srcé umrlo,
Ko z gorâ bi moral spet! —

S. Trpin.

Vzdih.

Želja za željo se v srcu budi,
Nada za nado mi naglo beži,
Vendar pa vsipljejo vedno v srcé
Nove se nade in nove željé.

Pač neizmerna je vrsta želja,
In brez števila so nade srcá:
Sreča je ena na svetu samó,
Moje srcé li doseglo jo bo?

† J. Kobal.

